

PARAULES DE VIDA

Presència de l'Església avui

Hi ha molta gent que opina que l'Església en el seu conjunt no acaba de trobar el seu lloc i el seu paper en una societat democràtica, plural, laica i secularitzada... Tanmateix, si l'Església primitiva va saber anar trobant el seu lloc en una societat molt més pagana i en un clima molt més hostil, hem de concloure que aquesta tasca és avui tan possible com ho va ser llavors.

Sabem que allò que l'Església ha de fer és anunciar i fer experimentar que Déu, en Jesucrist, «ha reconciliat el món amb ell mateix i a nosaltres ens ha confiat aquest ministeri de reconciliació» (2Cor 5,19-20). I ho ha de fer escoltant «els interrogants de l'home d'avui i, a partir d'ells, repensar la teologia i, per damunt de tot això, escoltar la realitat tal qual es presenta i acceptar les seves lliçons» (J. RATZINGER). Sense oblidar que Jesús va posar com a condició d'una bona relació amb Déu l'interès per donar de menjar al famolenc, vestir al nu i ajudar els presos i malalts (Mt 25,31ss).

Certament hi ha molts assumptes concrets (i tècnics) en els quals hauran d'intervenir les mediacions humanes a l'hora de jutjar, però l'actitud a prendre per l'Església és clara: «el camí de l'Església és el "ser humà"» (Redemptor Hominis 14). «El "sagrament del germà" apareix aquí

com l'únic camí suficient de salvació, el pròisme com «la incògnita de Déu» on es decideix el destí de cada u. El que salva no és que un conegui el nom del Senyor (Mt 7,21); allò que se li demana és que tracti humanament el Déu que s'amaga en l'home» (J. Ratzinger). O com va dir Pau VI en la clausura del Vaticà II: «Estem disposats per a servir els homes com a tals, no solament els catòlics, a defensar en primer lloc i davant de tots els drets de la persona humana i no sols els de l'Església».

L'estil d'aquest servei haurà de ser el diàleg que proposa sense voler imposar, i també l'esforç de promoure experiències de verdadera fraternitat humana i aquelles relacions que puguin afavorir «conviure» i respectar les diversitats al màxim (a nivells personals i també estructurals). És així com l'Església estarà en condicions de ser «sal de la terra» i «llum del món» i podrà mantenir-se, com ella mateixa s'ha autoqualificat, com «un senyal de la comunió dels sers humans amb Déu i entre si» (Lumen Gentium 1).

És possible que l'Església, en realitzar amb fidelitat aquesta missió, pugui resultar molesta algunes vegades i provocar qualche reacció menys grata, però cal obrir horitzons a una societat que busca la necessària felicitat només pel camí de satisfer les urgències pròpies i immediates, desentenenent-se habitualment de les necessitats dels altres i aparcant «agnòsticament» la visió de la vida i els criteris creients de la tradició cristiana. Criteris que emfatitzen un altre «full de ruta» que demana oblidar-se de la pròpia felicitat i pensar en la dels germans: «Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perd per mi, la trobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida?» (Mt 16,25-26).

Rebeu cadascú la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Eucaristia a la Catedral en el 50 aniversari del Col·legi Episcopal

► El diumenge 5 d'octubre a les 10 del matí, la Catedral de Lleida va acollir una Eucaristia en honor de la Mare de Déu de l'Acadèmia, com a patrona del Col·legi Episcopal de Lleida, en el 50 aniversari de la seva fundació, presidida pel bisbe de Lleida Joan Piris i per l'emèrit Francesc Xavier Ciuraneta. Assistiren a la celebració el Paer en cap, regidors de la Paeria, altres autoritats i representacions, les Pubilles de la Ciutat, el director i l'equip directiu del Col·legi Episcopal, professors, pares i alumnes. El Sr. Bisbe va felicitar el col·legi pels seus 50 anys d'educació cristiana.

El Certamen Marià Iloa la Mare de Déu de l'Acadèmia com a patrona del Col·legi Episcopal

L'Auditori Enric Granados, va acollir el matí del diumenge 5 d'octubre, el Certamen Marià de l'Acadèmia Mariana, en honor de la Mare de Déu de l'Acadèmia com a Patrona del Col·legi Episcopal, en el 50 aniversari de la seva fundació.

L'acte s'inicià amb un pròleg musical a càrrec de l'Orquestra de Cambra de la Noguera i la soprano M. Carme Valls. Tot seguit tingué lloc l'acte literari sota la presidència del bisbe de Lleida Joan Piris, acompanyat pel bisbe emèrit Francesc Xavier Ciuraneta i l'alcalde Àngel Ros, amb altres autoritats i representacions, com el director del Col·legi Episcopal Josep Birbe i el director de l'Acadèmia, Mn. Salvador Gené. S'inicià amb el discurs del mantenidor, el rector de la Universitat Dr. Joan Viñas. En la seva dissertació reflexionà sobre la relació entre la ciència i la fe i de com és possible mantenir les dues posicions i viure feliç i amb coherència, tant la fe com la vida científica: «La ciència i la religió són dues maneres de recercar la veritat. Una i l'altra es necessiten mútuament», digué el Mantenidor.

Tot seguit es lliuraren els premis del Certamen, començant pels dos de prosa: El primer, del Col·legi Episcopal, fou pel treball periodístic dedicat als 50 anys del Col·legi, de Miquel Àngel Martín i el segon, de l'Acadèmia Mariana, pel treball històric

i artístic sobre les imatges de la Verge de l'Acadèmia, de Maria Piedad Martín. En poesia, Ferran Grau, professor de Literatura Catalana del Col·legi Episcopal, va rebre la Flor Natural per la poesia «Sota un mantell blanc». Tot seguit es lliuraren a la resta de poetes guardonats, els premis atorgats per diverses institucions i entitats lleidatanes: Carme Mor de Lleida, va rebre el premi de la Paeria; Francesc Balcells, del Palau d'Anglesola, el de l'IEI; Ramona Riera, de Barcelona, el del Departament de Cultura; Ramon Gené, de Cervera, el de «La Caixa»; Montserrat Balaguer, de Barcelona, el de l'AMPA del Col·legi Episcopal i el poeta lleidatà Joan Bellmunt, el de l'Acadèmia Mariana.

L'acte va cloure amb les paraules de felicitació de l'Alcalde a l'Acadèmia, al Mantenidor, poetes i escriptors premiats i al Col·legi Episcopal pel seu 50 aniversari. I també amb les paraules de satisfacció del Sr. Bisbe pel Certamen Marià que acaba de celebrar-se.

Mn. Gené, va anunciar que l'any 2009 el Certamen serà dedicat a l'advocació *Mare del Salvador*, com a patrona del col·legi Mater Salvatoris de Lleida de les religioses de la Companyia del Salvador, amb ocasió del Centenari del naixement de la seva fundadora la mare Maria Félix Torres.

Presentació al paranimf de l'Acadèmia Mariana del volum II d'Arrels Cristianes de Lleida

► Dijous 30 d'octubre, a les 8 de la tarda al paranimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida, presentació del volum II del projecte editorial «Arrels Cristianes. Presència i Significació del Cristianisme en la història i la societat de Lleida». L'acte serà presidit pel bisbe de Lleida Mons. Joan Piris.

Repic de campanes i Eucaristia a la Seu Vella de Lleida

► El diumenge 26 d'octubre se celebra el Dia de la Seu Vella, organitzat pels Amics de la Seu Vella en commemoració de la seva consagració (31 d'octubre de 1278). A les 10 del matí, repic de campanes organitzat per la Confraria de Campaners de Catalunya; 10.15 h, celebració de l'Eucaristia presidida per Mn. Jesús Tarragona, president honorari i solemnitzada per la Coral l'Estel i cloenda amb el cant dels Goigs a la Verge del Blau.

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 22,20-26)

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escollaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

Si presteu diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escollaria, perquè sóc compassiu».

▶ Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, Vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, Vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneeix el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,5c-10)

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres, heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la Paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acàia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acàia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que Ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,34-40)

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, ¿quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i del Profetes vénen d'aquests dos».

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 22,20-26)

Así dice el Señor: «No oprimirás ni vejarás al forastero, porque forasteros fuisteis vosotros en Egipto. No explotarás a viudas ni a huérfanos, porque, si los explotas y ellos gritan a mí, yo los escucharé. Se encenderá mi ira y os haré morir a espada, dejando a vuestras mujeres viudas y a vuestros hijos huérfanos. Si prestas dinero a uno de mi pueblo, a un pobre que habita contigo, no serás con él un usurero, cargándole intereses. Si tomas en prenda el manto de tu prójimo, se lo devolverás antes de ponerse el sol, porque no tiene otro vestido para cubrir su cuerpo, ¿y dónde, si no, se va a acostar? Si grita a mí, yo lo escucharé, porque yo soy compasivo.»

▶ Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; Tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; Tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, escudo mío, / mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador. / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu Ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los tesalonicenses (1Ts 1,5c-10)

Hermanos: Sabéis cuál fue nuestra actuación entre vosotros para vuestro bien. Y vosotros seguisteis nuestro ejemplo y el del Señor, acogiendo la palabra entre tanta lucha con la alegría del Espíritu Santo. Así llegasteis a ser un modelo para todos los creyentes de Macedonia y de Acaya. Desde vuestra Iglesia, la palabra del Señor ha resonado no sólo en Macedonia y en Acaya, sino en todas partes. Vuestra fe en Dios había corrido de boca en boca, de modo que nosotros no teníamos necesidad de explicar nada, ya que ellos mismos cuentan los detalles de la acogida que nos hicisteis: cómo, abandonando los ídolos, os volvisteis a Dios, para servir al Dios vivo y verdadero, y vivir aguardando la vuelta de su Hijo Jesús desde el cielo, a quien ha resucitado de entre los muertos y que os libra del castigo futuro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,34-40)

En aquel tiempo, los fariseos, al oír que Jesús había hecho callar a los saduceos, formaron grupo, y uno de ellos, que era experto en la Ley, le preguntó para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿cuál es el mandamiento principal de la Ley?» Él le dijo: «Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con todo tu ser.» Este mandamiento es el principal y primero. El segundo es semejante a él: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo.» Estos dos mandamientos sostienen la Ley entera y los Profetas.»

Sant Pau Apòstol.
Pintura de Rembrandt

COMENTARI

Aprender a estimar

«**E**scolta, Israel, el Senyor és l'únic Déu. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament». El *shemà* (Dt 6,4ss), el primer manament, l'amor a Déu amb tot el que un és. El segon és l'amor al proïsme: «Estima el proïsme com a tu mateix». Ramon Llull a la seva obra *Proverbis de Ramon Llull* ja diu que «Caritat et lliga a amar Déu, tu mateix i ton proïsme». Pot sorprendre que l'amor a un mateix estigui abans que l'amor als germans. Difícil tasca la d'aprendre a estimar-se a un mateix en la justa mesura, sense egocentrismes ni narcicismes. I aprendre'n per a poder estimar els altres.

Hi ha, tanmateix, altres possibilitats d'entendre aquest text. Sí, aquest segon manament està tret del llibre del Levític (19,18), el tercer llibre del pentateuc, de la Torah. En l'original hebreu hi ha un gir que permet traduir de la següent manera: «Estima el proïsme perquè és com tu». Cal tenir en compte el context: s'hi està demanant de no covar odi contra el germà, de no ser venjatiu amb ningú del propi poble. És proper a allò altre d'«estimar els enemics». Estimar és difícil. Estimar a qui ens vol mal o a qui ens sembla que ens en vol, ho és encara més. I tanmateix cal intentar d'estimar els altres, perquè són creats per Déu com ho som nosaltres

mateixos, creats pel Déu que fa ploure sobre justos i injustos, no és a nosaltres que ens pertoca el judici.

Estimar Déu. Estimar el proïsme. Jesús els fa manaments semblants. I certament ho són. Diguem-ho amb les paraules de Joan, el deixeble estimat: «Qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu» (1Jn 4,20).

Estimar Déu. Estimar el proïsme. Tasca difícil, tanmateix apassionant, tasca de tota una vida, tasca tan sols assolible en Ell. Estem disposats a humanitzar-nos aprenent els tres amors, aprenent l'únic amor?

Olga Nicolau

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ef 4,32-5,8 / SI 1 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: St. Simó i St. Judes: Ef 2,19-22 / SI 18 / Lc 6,12-19 ■ **dimecres**: Ef 6,1-9 / SI 144 / Lc 13,22-30. Girona: ■ **Sant Narcís** ■ **dijous**: Ef 6,10-20 / SI 143 / Lc 13,13-35 ■ **divendres**: Fl 1,1-11 / SI 110 / Lc 14,1-6 □ **dissabte**: Tots Sants Ap 7,2-4.9-14 / SI 23 / 1 Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a ■ **diu-menge**: Tots els fidels difunts (lit. hores: 3a setm.): Jb 19, 1. 23-27a / SI 22 / Rm 14, 7-9.10c-12 / Jn 14,1-6.

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

Jesús, el nostre «bon samarità»

Si en les paràboles el protagonista sol ser Déu Pare o Jesucrist mateix, el manament de l'amor a Déu i als altres (evangeli d'avui) fa de tota la vida, mort i resurrecció de Jesús una gran paràbola revelada als homes que no necessita explicació.

Tan important fou per a Jesús el tema de l'amor, que una de les més belles i exigents paràboles —la del bon samarità (Lc 10,25-37)— vol ser una resposta a l'ensenyament de l'amor a Déu i al proïsme com inseparables i únic manament. La paràbola és un retrat de Jesús: ell s'ha fet el nostre Bon Samarità i ha recorregut el camí que baixa de la casa del Pare cap a Jericó, cap al lloc on jèiem ferits. I se n'ha compadit, se'ns ha acostat i ens ha rentat les ferides amb l'aigua del baptisme, en les ha amorosides amb l'oli de l'Esperit Sant i amb el vi de l'Eucaristia. Ens ha portat a la casa pairal que és l'Església. S'ocupa de nosaltres; ens alimenta amb la seva Paraula i ens posa al costat uns germans que ens ajuden fins al dia que, ja

guarits del tot, trucarem a les portes de la casa del Pare.

Tota la vida de Crist ha estat transparència de l'amor del Pare. Jesús recull de l'Antiga Aliança el manament d'estimar Déu i estimar el proïsme, i la seva originalitat és que en fa un sol manament, establint una inseparable relació entre l'amor a Déu i l'amor al proïsme. Benet XVI comenta aquest aspecte en la seva encíclica «Deus caritas est» (n. 16). I es fa aquesta pregunta: «Es pot manar l'amor? Semblaria —diu— que l'amor no es pot manar; al cap i a la fi és un sentiment que pot tenir-se o no, però que no pot ser creat per la voluntat». I la resposta que dóna és: «Déu no ens imposa un sentiment que no puguem suscitar en nosaltres mateixos. Ell ens ha estimat el primer i ens fa veure i experimentar el seu amor, i d'aquest «abans» de Déu pot néixer també en nosaltres l'amor com a resposta». (n. 17).

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(Kyrie! El rostre del Déu amor. PAM, 2006)

CIVILITZACIÓ DE LA CONVIVÈNCIA

Una visió euroafricana del futur

Ocupar-se de l'Àfrica és una expressió de solidaritat: és indecorós no fer-ho, és indecorós que el desequilibri de recursos entre el Nord i el Sud sigui tan gran. Però ocupar-se d'Àfrica també interessa els països europeus. Les crisis africanes descarregaran a Europa.

Però Europa no és capaç d'idear una nova presència a l'Àfrica. La solidaritat tercermundista s'ha esgotat. La cooperació per al desenvolupament està atrapada en les dificultats de pressupostos.

Encara queda la sensibilitat madurada a les societats civils. Per exemple, la dels ambients cristians. No l'hem de subestimar, al contrari, és un element de referència. Ja a finals dels anys seixanta, una renovada visió de l'Església catòlica va convertir la relació Nord-Sud en la «nova qüestió social», que va ocupar el lloc del proletariat com a problema social intern a les societats capitalistes. L'Església catòlica continua essent la institució més important que uneix l'Àfrica amb la resta del món, no només amb les seves intervencions humanitàries, sinó també amb la conjunció dels catòlics africans en una àmplia xarxa internacional.

L'Àfrica no és un terreny reservat al món europeu, és més, cada vegada ho és menys. El creixement d'intercanvis entre la Xina i l'Àfrica és vertiginós. Malgrat tot, l'estabilitat d'Àfrica és una condició de seguretat europea. Cap continent no pot concebre la seva existència tot sol. Europa no tindrà pau amb una Àfrica sense pau. Cal tenir la valentia d'un visió a llarg termini.

El futur només pot estar en un sistema de solidaritat i de reciprocitat. Tothom està convençut que els africans mateixos han de ser els actors del seu futur. Però hem d'avançar junts.

Andrea Riccardi

(Conviure. Ed. RBA Llibres, Barcelona 2007, pags. 96-103)

SANTORAL

26. ✠ Diumenge XXX durant l'any. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. Dilluns. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. Dimarts. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Dimecres. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

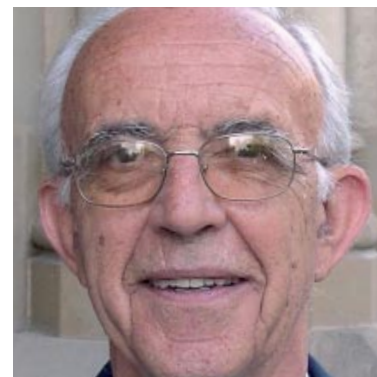
30. Dijous. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Divendres. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. Dissabte. Tots sants.

Jordi Sánchez-Bosch

ENTREVISTA

J. ORIOL TUÑÍ

L'Evangelí de Joan

El propassat 1 d'octubre es va celebrar l'acte acadèmic d'inauguració de curs de les facultats eclesiàstiques, presidit pel cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. Durant l'acte, el professor de Nou Testament de la Facultat de Teologia de Catalunya Josep-Oriol Tuñí va rebre la medalla de la FTC i va ser l'encarregat d'impartir la lliçó inaugural del curs 2008-2009, que porta per títol: *Exegesi i hermenèutica de l'Evangelí segons Joan en l'època crítica*.

Per què desperta tant interès, aquest evangelí?

L'Evangelí segons Joan (EvJn) ha estat considerat, des de sempre, com el més profund i el més agosarat dels quatre evangelis canònics, des d'un punt de vista teològic. És un fet que aquest evangelí ha tingut un influx de primer ordre en la història de la teologia, tant oriental com occidental. La vigència i el protagonisme no han pas cessat. Més aviat a l'inrevés: l'EvJn, pel seu tremp teològic, pot ser un ferment notable de renovació de la teologia occidental, que fa temps que ha esgotat els models decadents de la neoescolàstica i que necessita una embranzida bíblica com la que ofereix l'EvJn.

Quines són les principals aportacions de l'exegesi recent a l'EvJn?

Moltes. Per exemple, hem après a situar l'EvJn en el marc cultural i religiós del judaisme. I a fer-ho en el si d'una comunitat cristiana que gesta l'evangelí. Això ens permet comprendre millor el seu missatge i el seu capteniment bel·ligerant enfront de la sinagoga farisea. També hem après a llegir-lo mitjançant la finestra del pròleg teològic, com una obra de teologia que vol ajudar a la nostra fe a base d'emmirallar-la en Jesús, en la seva confiança incondicional en aquell que anomena Pare.

Com un evangelí que es basa especialment en els signes de Jesús pot arribar al cristià del carrer?

Precisament l'EvJn vol fer arribar al lector uns signes que varen caracteritzar l'existència terrenal de Jesús, però que ja no es poden repetir perquè Jesús ja no és en el món en la seva condició humana. El temps dels signes s'ha acabat. Per això es posen per escrit, perquè els lectors també puguin creure, encara que no puguin veure (Jn 20,29-31). Perquè l'EvJn vol fer el mateix impacte en el lector que Jesús feia en els seus interlocutors. L'EvJn vol que el lector constati que el que Jesús és per a la fe de la comunitat ja ho era en la seva vida terrenal. Per això, en un sentit molt propi podem dir que l'Evangelí segons Joan és Jesús i que quan els cristians llegim aquesta obra escoltem Jesús i rebem la seva llum i la seva veritat: «jo sóc el camí, en la mesura que sóc la veritat que porta a la vida» (cf. Jn 14,6).

Òscar Bardají i Martín

ENVIADO AL MUNDO

He visto al Señor

Mosaico del ábside de la Basílica de San Pablo Extramuros, Roma

Pablo hubiera discutido con cualquiera su aversión a los cristianos. Para él era evidente que, sobre todo en tierra pagana, quien, por la razón que sea (por eso de que «el sábado es para el hombre») abandonaba prácticas de la Ley, terminaba siendo un pagano más.

El mismo Maestro le convenció de lo contrario. Se le apareció con toda su gloria y le habló con palabras inteligibles, porque Pablo no era hombre que cambiara de opinión por una diapositiva.

A él le preocupaba mantener la Ley como valla espiritual para no dejarse contaminar por los paganos. Cristo le dijo que lo que convenía era bajar la valla, ir a los paganos y comunicarles los tesoros que había acumulado la tradición milenaria de Israel, más uno que había quedado escondido hasta aquel momento: «Me manifestó a su Hijo, para que yo lo anunciara a los paganos».

El mismo Padre le revelaba el contenido primario del Evangelio cristiano: el «Hijo de Dios». Al mismo tiempo le dijo que, en la misión de anunciar el gran misterio, él no sería un peón cualquiera, sino un auténtico jefe de fila: «apóstol (=enviado), no de los hombres, ni por mediación de un hombre». Lo que a los Doce les habían dado varios años de convivencia con Jesús, se lo dio a él aquella mañana (o aquella tarde) con el Maestro.

Como apóstol no debía entrar en conflicto con los que lo eran antes que él (la Iglesia que Cristo había fundado y él había perseguido). Un tal Ananías, de la comunidad de Damasco, fue en busca de él, lo bautizó en el nombre de Jesús y le habló de los Doce y de otra serie de recuerdos que ya formaban parte de la identidad cristiana.

AGENDA

Assemblea Diocesana d'ACO.—Diumenge 26, a partir de les 10 del matí fins a les 5 de la tarda a l'Acadèmia Mariana, Assemblea Diocesana de l'Acció Catòlica Obrera (ACO), amb el tema «Espiritualitat Militar». A la 1 de la tarda, Eucaristia presidida pel consiliari Mn. Joaquim Mesalles.

Eucaristia Jornada d'homenatge a la gent gran dels Torms.—Diumenge 26, a les 11 del matí als Torms, Eucaristia d'homenatge a la gent gran presidida pel bisbe Joan Piris.

Hora Santa a la catedral.—Diumenge 26, 6 tarda a la capella del Santíssim de la Catedral de Lleida, Hora Santa organitzada per la Unió Eucarística Reparadora (UNER). 7.30 h; Eucaristia i cant de Vespres.

Trobades de Formació Carmelitana dedicades a sant Pau.—Dimarts 28 d'octubre, 8 tarda, al santuari de Santa Teresina, inici de les Trobades de Formació Carmelitana dedicades a «L'apòstol Pau, mestre i model de vida interior», amb la conferència «Sant Pau i l'espiritualitat carmelitana», per Agustí Borrell, provincial dels carmelites.

Xerrades Bíbliques a la Unitat Pastoral de Capont.—Dimecres 29 d'octubre, 8 tarda, als locals de la parròquia de Santa Teresa Jornet, xerrada «Del Jesús històric al Crist de la fe. Temes fonamentals de l'Evangel·li de Sant Joan», a càrrec de Mn. Josep Alexandre Baró.

Curs «la mirada del Cinema» a l'IREL.—Dijous 30 d'octubre, 4.30 tarda a l'IREL «La vida de los otros» (Florian Henckel-Donnersmarck), a càrrec de Salvador Escude.

Cicle de conferències de Justícia i Pau.—Dijous 30 d'octubre, 7.30 tarda a la Sala Jaume Magre (Bisbe Torres núm. 2), «El diàleg en els processos de pau al món: el cas del continent africà». Ponent: Josep M. Royo, investigador del Programa de Conflictes i Construcció de Pau de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB. Modera: Núria Camps, directora del Centre de Cooperació Internacional de la UdL.

Vigília de l'Adoració Nocturna.—Dissabte 1 de novembre, a l'església de Sant Llorenç de Lleida, Vigília de l'Adoració Nocturna dirigida pel consiliari Mn. Daniel Turmo: Inici a les 10 de la nit, Santa Missa a les 11 i Exposició del Santíssim fins a les 3 de la matinada.

Missa de Tots Sants i Difunts a la capella del Cementiri de Lleida.—Dissabte 1 de novembre, festa de Tots Sants a la capella del Cementiri de Lleida, Eucaristia a les 11 del matí i 12 del migdia. Diumenge 2 de novembre, Commemoració dels Fidels Difunts, Eucaristia a les 11 del matí, com tots els diumenges i festius. Diumenge 2, a les 7.30 de la tarda a la Catedral, Santa Missa en sufragi dels difunts de la ciutat i diòcesi de Lleida, presidida pel bisbe Joan Piris.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

El bisbe Joan Piris presideix la festa de la Mare de Déu de la Mercè

El bisbe de Lleida Joan Piris va presidir el 24 de setembre la festa de la Mare de Déu de la Mercè a la comunitat de pares mercedaris. A les 12 del migdia va celebrar l'Eucaristia al Centre penitenciari de Ponent, concelebrada pel vicari de Pastoral Mn. Josep A. Jové; el director del Secretariat d'Atenció Pastoral als Immigrants, Mn. Joan Mora i el P. Joaquim Pina, superior dels Mercedaris i capellà del centre penitenciari, conjuntament amb el P. Antonio Criado. A la celebració van assistir-hi un bon nombre d'interns, que van participar a la celebració llegint les lectures i les pregàries. També hi eren presents els voluntaris de la Pastoral Penitenciària, així com el director del centre i representants dels diferents cossos policials i altres autoritats. A l'acabar la Missa, els interns va voler obsequiar als presents amb un refresc que ells mateixos van servir.

Al vespre, el Sr. Bisbe presidí a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè l'Eucaristia de la seva festa patronal, concelebrada per la comunitat de mercedaris, cantada pel Cor Parroquial i amb l'assistència dels membres de la Germandat de la Mercè, que vestien el seu hàbit propi. El rector de la parròquia P. Joaquín Millan, va dirigir unes paraules de benvinguda al Sr. Bisbe, presentant-li la realitat parroquial. Mons. Piris agrai la tasca pastoral mercedària i convidà els fidels a imitar a Maria i a seguir-la com a model. La festa fou precedida per la tradicional novena i per segon any també es féu una processó amb la imatge de la Patrona pels carrers de la parròquia i barri de la Mariola, celebrada el matí del diumenge 21 de setembre, amb l'acompanyament de l'Agrupació de Tambors i Bombos de la Mercè.

El santuari dels pares Carmelites s'omple de fidels en la festa de Santa Teresina

El dia 1 d'octubre, el santuari de Santa Teresina dels pares carmelites de Lleida, va celebrar la festa de la Patrona de les Missions, precedida d'una novena de preparació, molt concorreguda. L'acte central fou la concelebració eucarística a les 8 de la

tarda, presidida pel bisbe Joan Piris i concelebrada pel vicari de Pastoral, Mn. Josep Antoni Jové; el secretari general del bisbat, Mn. Daniel Turmo i tota la comunitat carmelitana. La Coral del santuari «Flor del Carmel», va solemnitzar amb els seus cants la litúrgia eucarística. El Sr. Bisbe en la seva homília es referí a santa Teresina, com un repte per la nostra fe personalitzada: «...model de creient en aquests moments en què cada u ha de trobar el seu lloc en l'Església. Teresina el va trobar.» Per Mons. Piris, tots som necessaris en la nostra Església: «...jo que acabo d'arribar a l'Església de Lleida i em poso al servei de tots», digué el Sr. Bisbe, que va concloure amb una petició a santa Teresina per les vocacions.

L'ermita de la Mare de Déu de Butsènit homenatja Mn. Francesc Martí

L'Associació de Veïns de la partida de Butsènit, en plena celebració de la festa de la Mare de Déu de Butsènit el passat 14 de setembre, al finalitzar la Missa de l'Aplec, va tributar un sentit homenatge a Mn. Francesc Martí Solsona, que és l'autor del llibre de la *Història de Santa Maria de Butsènit*.

El president de l'Associació de Veïns Salvador Solsona, li féu lliurament de la insígnia d'or de l'entitat: «...en reconeixement al seu servei a l'ermita durant més de 30 anys i pel seu tarannà humà, que amb la seva bonhomia l'ha fet ser molt estimat per tots els veïns de la partida.» Mn. Martí agrai emocionat l'homenatge i renovà la seva estima per l'ermita i la Mare de Déu de Butsènit.

Representants de 9 religions participen en la VII Pregària Interreligiosa per la Pau

El vespre del dissabte 4 d'octubre, festa de Sant Francesc d'Assís, el teatre de l'Acadèmia Mariana va acollir la VII Pregària Interreligiosa per la Pau, amb el lema «Per la pau, TOTS UNITS», organitzada per la delegació diocesana d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós. Representants de nou confessions religioses s'aplegaren en la taula de la trobada, amb el bisbe de Lleida Joan Piris, acompanyat per la delegada diocesana Francesca Agustí. Cada grup féu una pregària pròpia, amb un tall de música adient a cada confessió. La Trobada va cloure amb la lectura d'un manifest, on es fa palès el desig d'unitat religiosa per aconseguir la desitjada Pau. Per altra banda, la Biblioteca Pública de Lleida ha acollit del 15 al 24 d'octubre l'exposició «Reptes del segle xx», dedicada al diàleg interreligiós, organitzada per Unesco amb la col·laboració de la delegació d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós.

73 persones, adults i infants han participat en les Colònies Familiars 2008

Ja han tornat, sans i estalvis, després d'haver estat a les colònies. Aquesta frase se sentia molt quan als anys cinquanta i seixanta tornaven els infants de les colònies, on havien anat mentre els seus pares quedaven a la ciutat treballant, encara les vacances no eren quelcom generalitzat. En aquest cas ho podem tornar a dir, però es tracta d'unes colònies diferents, van les famílies senceres en una activitat de la Diòcesi oberta a tothom, amb l'única limitació de les places que hi ha a la casa.

Com un do de Déu, enguany s'han aplegat vint-i-una famílies a les Colònies Familiars que cada any organitza la Delegació Diocesana de Pastoral de Família i Vida, amb col·laboració de la Fundació Verge Blanca. Com ja fa algunes edicions, s'han fet a la Colònia Montsant, a Vilaller. Donat que la durada està en funció de com cau el pont de la Mare de Déu d'agost, aquest any s'han realitzat del 13 al 17.

Pel que fa als adults (i també el grup d'adolescents que el tracta a la seva manera), cada any hi ha un tema

de fons que fa de fil conductor de la colònia i ajuda a encetar el treball de la tarda. En aquesta ocasió el tema era *Pregar en família*, i el va conduir el P. Joan Pujol.

D'una manera agradable s'ha contemplat com augmentava el número de les que anaven per primera vegada, el 28 %, cosa que indica la vitalitat de l'activitat donat que és llei de vida que uns tinguin dificultats de temps per poder anar-hi, o que els seus fills hagin crescut i ara no va tant al pèl el poder assistir, o que deixin d'estar atrets

per l'activitat. I al mateix temps apareixen famílies joves que comencen a incorporar-se. Si parlem de números, podem dir que hi havia 34 adults, 4 infants més petits de tres anys, 6 fins a 8 i 10 fins a 12. Des de fa tres edicions s'ha organitzat un grup d'adolescents que enguany era de 12 nois i noies, els quals, a més a més, van ser capaços de fer la travessa fins a la Vall de Boí, concretament fins arribar a Erill la Vall (s'ha de dir que també es van afegir alguns adults, que consti). Per acompanyar, coordinar i animar tota aquesta gent l'organització proveeix d'un equip de monitors que enguany era de 6 persones (cinc de les quals havien estat anant anteriorment com a infants en diferents estius). En total, per donar de menjar a taula, 73 persones.

A més a més d'aprofundir en la pregària, i de copsar la importància de fer-ho en família, s'ha tastat el valor de les coses senzilles, del poder compartir, de la renúncia, de l'austeritat (quasi bé simbòlica en les cases de colònies d'avui), de la intimitat, ... valors que de tant en tant cal recordar que ens ajuden a viure millor.